

Václav Kučera

ITALSKÁ DOVOLENÁ,

*aneb, jak jsme
se pořád divili*

Václav Kučera

ITALSKÁ DOVOLENÁ,

aneb, jak jsme se pořád divili

Tribun EU
2015

Budou-li se vám zdát některé osoby a příběhy známé a povědomé, děje se to jenom proto, že máte shodné zážitky a podobné přátele. Nic víc v tom nehledejte. Všechno je jinak fikce a umělecká licence autora.

ODJEZD

Psalo se prvního července Léta Páně 1991 a já a mých pět přátel jsme se poprvé v životě vydali do kapitalistické ciziny na sedmidenní dovolenou. Poukaz zněl: BIBIONE – ITÁLIE – 2500 Kč.

Tuto částku jsme uhradili z různých zdrojů; někdo si půjčil, někdo prodal část svého majetku, za někoho to zaplatili rodiče a někdo to dokonce našetřil z vlastních zdrojů, což při tehdejších mzdách kolem dvou tisíc korun hrubého měsíčně nebylo nijak lehké.

Sraz jsme si stanovili na šestnáctou hodinu u garáží před paneláky v Rožmetále pod Třemošnou, a pak nás starý Holman měl odvézt autem do Příbrami, odkud už vyjížděl dálkový autobus směr – Itálie.

Je za pět minut čtyři hodiny odpoledne a u garáží stojím sám. Konečně někdo jde. Je to Luboš Holman, kluk toho pána, co má zajistit naší dopravu na shromaždiště.

„Čau Vendy,“ pozdraví, když dorazí.

„Kde máš fotra...?“ odpovím, aniž bych přivítání opětoval.

„Nevim, nebyl jsem dva dni doma, ale neboj, na taťku je spoleh.“

Luboš ještě do včerejška nosil sádku na noze až nad koleno, ale poněvadž si dovolenou nechtěl nechat ujít, tak mi ráno volal, že se ožral v hospodě ve Vyšíně a po půlnoci si jí sám rozbitým pultem rozřízl a sundal. Luboš je střízlivý docela tichý hoch, ale s prvním pozitivním promilem alkoholu se z něj stává divočák sršící energií, ovládající hru na všemožné nástroje, ale hlavně playboy, s nikdy nekončícím apetitem na provozování sexuálních hrátek s jakýmikoli druhy žen.

„Máš sebou nějaký prachy...?“ otázka se mne, když na něj delší dobu stále vyjukaně zírám.

„No to je snad jasný! Mám sebou padesát marek, šetřil jsem na ně tři měsíce a ještě jsem musel prodat celtu na stan...“ odseknu mu pohoršeně.

„Dobry – já nemam nic. Naši mi zaplatili zájezd a koupili jídlo na tejden, a za tu pětistovku, co mi dali na útratu, jsem urovnal alimenty a koupil dva litry Ferneta, aby bylo veselo v autobuse. Chápeš, že víc sem po nich chtít nemoh...“ svěří se mi nevzrušeně zase on, jakým finančním zázemím oplývá.

„Nemůžeš ject do Itálie bez peněz, co když se ti něco stane?“ ihned vyjímku.

„Mně se nic nestane, a když, tak mi snad pučíš né – víš, že ti to vrátím.“

A tak je to vždycky. Samozřejmě že mu půjčím, přijde-li na to, protože Luboš peníze nikdy neměl a nejspíš ani nikdy mít nebude, a kdyby se dostal do nějakého průseru, stejně bych ho z něj musel vysekat zase já, takže mi ani nic jiného nezbyvá, než ho založit, kdykoli si umane. A o tom, že by mi nějakou tu korunu vrátil, nemůže být také ani řeč; třeba poslední peníze co mi dlužil, jsem mu raději odpustil jako svatební dar, když se podruhé ženil, než bych je z něj donekonečna vymáhal.

„Za mnou jde Bandaska,“ mění hovor, „... má sebou dva kufry, vsadím se, že ve vobouch má žrádlo, schválně jsem dělal, že ho nevidím, abych mu nemusel pomáhat. Kdyby mě zmerčil někdo od nás z hospody, jak se mu s nima dru, nevydržel bych tam.“

Poslední dobou pozoruji, že stále více kamarádů z dětství mění slova „u nás doma“ za „u nás v hospodě“. No nic.

„A kde máš jídlo ty?“ ptám se, když ho vidím stát jen tak v džínách a krátkém bílém triku s malým poloprázdným baťůžkem na zádech – s takovým, co nosí mamka nebo taťka sebou, když jdou v neděli s dětmi na koupaliště za barák a mají v něm svačinu.

„V batohu asi né...“

„A kde máš teda věci na sebe?“

„Hele, jedeme snad do Itálie a ne na Aljašku,“ odsekne mi Luboš nyní už skoro nakvašeně, protože té mé výzvědné služby začíná mít nejspíš dost.

„Ty vole, ty nemáš ani nic sebou?“ jdou na mne z něj mráčky.

„Plavky mám v kapse,.... pučil mi je soused, asi mi budou malý!“ vytahuje se, ačkoli se snaží mluvit k věci.

„A co třeba osobní hygienu, nebo holení...?“ dotírám dál.

„Co se sakra furt staráš...? Si snad moje máma? Jedu si kruci užívat na dovolenou,... ne někam na trestní tábor!“ a obličejem i celým tělem mi dává na vědomí, že se mnou už skutečně není k vydržení.

Nevěřicně kroutím hlavou, rozrušen kamarádovým přístupem k dlouho plánovanému zahraničnímu pobytu, čehož si on všimne, a tak mi po chvíli přeci jen dovysvětlí: „...Fousy mi nerostou, zuby si nečistím – stejně je mám zkažený a mejdlo maj snad na každém hotelu né?“

Nechápu, že mne tak samozřejmě věc nenapadla samotného - vždyť je to tak prosté. Jo Luboš, ten to má v hlavě srovnané, ten se ve světě jen tak neztratí.

Na radniční věži bijí celou, když přikvačí již ohlášený Miloš Zoul, přezdívaný Bandaska. Mladý muž, který je sice stejně zakrslý jako Luboš, ale jeho postava se od celkově vychrtlého kamaráda výrazně liší. Milošova tělesná schránka už na první pohled působí jaksi nevyrovnaně a nepoměrně. Na jeho zaprcatělých hubených nožkách se nachází velké, sádelnaté tělo, z kterého zase nahoře jako větve vyrůstají štíhlé nedorostlé ruce. Luboš vždycky říká, že má tak krátké ruce, že si nedosáhne ani na péro. Ke všemu nosí Milda pořád takový zajímavý výraz v obličejí, něco takového, jako by pořád cítil hovno - nebo tak něco. Má tak zvláště ošpučené rty a nos tak trochu povytažený nahoru, že kdo ho nezná, nebo není na něj zvyklý, musí si myslet, že je mu pořád blbě. Miloš má ještě jednu ne až tak běžnou vlastnost,..... no vlastnost, spíš takovou zajímavost. Neumí říkat „R“. Ráčkuje tím specifickým chrčivým způsobem, jako náš pan prezident Havel. Možná se mi to zdá – nevím – ale Milda ke všemu abnormálně používá slova, které tuto souhlásku obsahují, když si speciálně libuje ve sprostých výrazech.

„NazdááRR kRRávové,“ pozdraví, jak položí zavazadla na zem, „...kolikRRát ste se včeRRa zase vožRRali...?“ a rozmluví se.

„Sou prázdniny, kdy jindy máš chlastat,“ odsekne mu Luboš.

„KuRRva, kde jsou všichni, už sou štyRRy...?“ přejde Milda takto Lubošovo vysvětlení a blahosklonně se rozhlédne po městě.

„V pRRdeli asi,“ napodobí Lubo jeho dikci, „...sám se přibelhá akorát a bude něco kecat.“

Luboš je asi ještě naštvaný, jak jsem se ho tak blbě vyptával, a kromě toho nemá Miloše moc rád. On je sice v jádru hodný kluk, ale jak by řekla moje babička, je to takový spořivý a shánčlivý chlapec,..... jenže pro nás vrstevníky, kousek přes dvacet, je prostě škrťák a nedožera, na což je zvlášť Luboš háklivý.

Naši další výměnu názorů přeruší až zvláštní zvuk. Slyšíme, jak někdo v dáli přetáčí cirkulárku nebo tůruje motor.

„To bude táta...,“ ohlásí Luboš otce.

A má pravdu. Zpoza paneláků se vyřítí se svou bílou Škodou stodvacet GLS náš přepravce.

Přestože Lubošovi je nějakých čtyřiadvacet, jeho otci běží hodně nad šedesát. Jestli mě paměť neklame, možná mu bude v listopadu dokonce sedmdesát, ale za to bych ruku do ohně nedal. Blbě slyší a místo brýlí má dva obrovské popelníky; ale vozem jezdí rád a skoro všude, jenomže vždycky jenom sám. Luboš říkal, že se s ním všichni cizí bojí sednout do auta, protože je trochu popletený - ale asi přehání, protože kdyby to byla skutečně taková hrůza, nenechali by mu přeci řidičák.

Ohlášené auto zatím malým drcnutím přeskočí obrubník, na chodníku vystřihne kristiánku, těsně vedle nás zašlajfuje až se zvedne prach - a téměř okamžitě vystoupí z oparu nastrojený řidič.

„Tak co, ste všichni...?“ zeptá se klidně starý Holman, hned co se usadí zvržený písek a mour a zjevíme se mu, aniž by se třeba podivil nad tím, že je nás půlka, nebo že jeho syn nemá sádru, osmačtyřicet hodin nebyl doma, je oblečen, jako by šel naproti do krámu a místo napěchovaného zavazadla má na zádech půjčený splasklý batoh.

Ti dva - otec a syn - se totiž dobře a už hodně dlouho znají, a tak je u sebe jen tak něco nepřekvapí. Někdo mi vyprávěl, že když chtěl jednou starý Holman ve společném příbytku malovat a požádal syna o pomoc, tak on, místo aby zůstal doma a byl čerstvý a odpočatý na zítřejší práci, celou noc někde prochlastal a ráno v sedm hodin, když dorazil z flámu, byl už tak vysílen, že místo pracovního výkonu rovnou upadl za prahem v kuchyni do alkoholického bezvědomí a nešlo s ním pohnout. Klidný otec ho normálně obalil igelitem jako jiný nábytek, vymaloval si sám, potom slídovou plachtu zase složil, vytřel okolo syna a bylo hotovo.

Ve čtvrt na pět jsme tu stále jenom tři.

„No neříkej, že nepojedou...“ nahlas přemýšlím.

„Jó,... dneska ráno mi volal Libor, že s Renkým přijdou o něco dýl, protože ten Retén Renký zapomněl, že má Ropadlej pas, tak si jeli spolu ho rychle Roudloužit a Rej bude hotovej až před štvrtou...“,“ jakoby nic prohodí Milda.

„To si to nemoh říct dřív Bandáku, takhle se tady zbytečně nervujem,“ téměř souběžně vylítnu.

„Je blbej!“ poznamená na vysvětlenou Luboš.

„Já na to kuřva ani nevzdych, já sem z tý štreky někam do Ramtárie tak neřvóní, že se pořád Robířám myšlenkama, jestli sem do Rdele na něco nezapomněl,“ málem plačky se mi omlouvá Milda.

„Hele, to nemá cenu čekat, stejně bysme se všichni do auta s těma Bandaskovejma kuframa nevešli. Já pojedu zatím s Lubošem, vezmeme všechny bágly co tu sou, vyzvedneme po cestě Jardu, ty tu Mildo počkáš na ty dva, a pak vás na votáčku přiveze za námi tady pan Holman, snad do té doby přijdou,“ rozhodnu téměř vůdcovsky, a protože se ani od nikoho nedostaví žádných námitek, můžeme můj plán začít uskutečňovat.

Za dvě minutky máme naloženo a i posádka je připravena vystartovat na trať.

Dva kilometry od Rožmetálu se rozprostírá vesnice Vracovice a tam na nás má čekat u hospody náš jediný přespólní kamarád Jarda Hovorka. Už z dálky ho vidíme. Je přesný - na rozdíl od těch dvou pitomců.

Jarda byl před vojnou inteligentní, kučeravý hezoun, ale dva roky po základní vojenské službě se z něj stal díky holdování pivu a vyznávání tělesně zahálčivého a rozkošnického života kudrnatý oylec na ixových nožkách, který přemýšlí jenom o tom, jak dostát svým potřebám a nutkáním. A aby tyto dvě pro sebe primární záliby co nejefektivněji spojil, poznal, že musí svůj zájem - jak duševní tak i fyzický - přeorientovat na ženy středního věku, lépe řečeno životními kotrmelci prošlé paničky.

Jarda tak vyhledává nespokojené a zhrzené manželky, které se rády vykecávají a řeší své nesmyslné problémy na veřejnosti a ve společnosti; vždycky je vyslechne, někdy poradí, jindy polituje, ale hlavně pochopí - a ony mu pokaždé za kratší či delší čas podlehnou. Někdy se mi dokonce zdá, že se už dostal do takového stádia, že ty ženy samy svým nějakým šestým, zneuznalým smyslem vycítí, že právě jemu se mohou svěřit a on jediný ocení jejich starosti s praním, vařením, zlobivými dětmi a opilým manželem, a nadšeně a rádi se mu oddávají. Tento koníček mu vyplňuje skoro všechnen volný čas a my ho proto přezdíváme Filosof. Baví ho to.

„Čauu,“ zahaleká Jarda, když starý Holman zastaví vedle něj tak, že musí o půl metru uskočit dozadu, aby mu nepřešel chodidla.

„Čau, sedej,“ odpoví zepředu pootevřeným okénkem za všechny Luboš.

„Hele, kam mám dát baťoh...?“ na chvíli Jarda zrozpačítí, když rozrazí zadní dveře a nahlédne do skoro přeplněného prostoru mou maličností a dvěma Bandaskovými naštosovanými loďáky.

„Jo tati, otevři, prosím tě, Jardovi kufr,“ požádá flexibilně syn otce.

Starý Holman otevře motor a čeká.

„Tati,... řek sem kufr - né motor,“ napomene ho posléze synátor, aby zbytečně neprotahoval interval, než se pod udivenými pohledy cestujících sám řidič dovtipí.

„Ty se navotravuješ, vždyť si ten bágel moh nechat na zádech...,“ vzteká se vždycky Lubošův taťka, když nemá pravdu, nebo něco splete. Přesto svůj malý renonc mžikem napraví a my po stejné rychlém přeskupení osob a materiálu, můžeme pokračovat v jízdě.

Mlčíme. Starý Holman přetáčí dvojku a jede na ní snad osmdesát. Já s Jardou na zadní sedačce na sebe potichu pomrkáváme a nechápeme. Luboš vpředu na sedadle si klidně prohlíží okolní krajinu. Už na trojku za vesnicí doháníme Avii plně naloženou železnými trubkami, s červeným praporkem na té nejdelší vyčuhující z korby, a od té doby se jí držíme téměř na dotek, že chvílemi se bojíme, aby nám ta roura s hadrem nerozštípla přední sklo.

Možnost předjíždění končí a před námi vybíhá mírné stoupání a na konci horizont. Samozřejmě plná čára, protože tady by předjížděl jenom ďábel nebo sebevrah; absolutně nemůžete vědět, kdy vám tam něco vyjede. Starý Holman hází blinkr doprava, jakoby chtěl odbočovat někam do polí, a chystá se Avii zleva přelétnout.

„To snad ne!“ vykřiknu a zabořím se mnohem více do sedadla.

Někdo mě chytá za ruku... Kouknu na Jardu a ten se s vytřeštěnými očima a otevřenou pusou křečovitě drží mé paže.

Dostáváme se vedle Avie a celé dlouhé stoupání to kalíme vedle ní. Teprve když přejedeme horizont, starý Holman vítězí a pomalu se řadí před nákladňák. Jarda neustále svírá mou dlaň a naprázdno polyká. „Ty vole...,“ vyleze z něj asi po sto metrech, „...moh nás zabít.“ Já si otírám náhle zborcené čelo a při tom pozoruji Luboše, jak si bez známky nejmenšího vzrušení dál prohlíží zemědělskou výsadbu kolem cesty.

Za vesničkou Láz mjíme starý rozpadlý barák, na němž je napsáno „Husův dům“, a jako náhodou vedle něj v polích chátrá malá šibenice ze dřeva. Aby řeč nestála, a abychom se také trochu odreagovali od zážitků z předjíždění, plácnu: „Hele, Husův dům, ...co se tady asi stalo...?“

„Tady byl upálenej Mistr Jan Hus,“ okamžitě reaguje Luboš a po jeho melancholii není ani památky.

„To spíš asi támhle, jak je ta šibenice, v tý voranici...,“ přiloží i Jarda své polénko historických znalostí do rozbíhající se konzultace.

„V tom baráku byl přeci vězněnej...!“ očividně zasáhne problematika skonu velkého českého myslitele i dosud zdrženlivého řidiče Holmana, varujícího se zatím jakýchkoli rozptylujících podnětů a plně se soustředící výhradně na jízdu.

Dívám se na všechny jako z jiného světa a nevím, co si mám myslet. Ještě je pár minut poslouchám, jak si mění názory ohledně umučení a posledních chvil jednoho z mála světově proslulých našinců, ale když už jdou postřehy z poprav do neuvěřitelných podrobností, nevydržím to a řeknu: „..... Já myslel, že byl upálenej v Kostnici?“

Jenom maličkou chvílku je ticho, a pak Luboš s největším nadhledem odpoví: „Nebo tam!“ A vyřízeno, konec debaty.

... Ano, jsou to moji nejlepší kamarádi – podvědomě se utvrzují - že neznají základní fakta z naší historiografie, a že pět minut žvanili takové blbosti o církevní a dějinné události, která se vykládá snad už v první třídě základní školy a každoročně je omílána nezávisle na režimu, který zrovna vládne, v televizi i novinách, přece tolik neznamená. Znalost dějepřavy nemusí být v lidském charakteru to nejdůležitější - moji drazí přátelé určitě oplývají jinými

kvalitními vlastnostmi, jako třeba:třebá,....ted' jsem to měl na jazyku - snad pracovitostí,.....úctou k rodičům,....nebó.....?“

„BACHA CHODEC!“ vyruší mě z přemýšlení výkřik.

„...Ježišmarjá, vždyť vy ste ho škrtnul,“ vracím se do reálu a sleduji Jaroslava, jak v očích s výrazem prchající srny ukazuje za auto na klátící se postavu, kterou jsme právě minuli.

„Co mi leze do cesty,“ zabručí na to řidič, aniž by jinak odtrhl zrak od ubíhající cesty před sebou.

„Pane Holman, dyť von šel normálně za krajnicí, vy jedete úplně za bílou čárou...“,“ bohužel nesouhlasí stále vytřeštěný muž na zadní sedačce.

„Přeci nepojedu po prostředku,... jsem ve vesnici ne...“,“ odsekne na jeho školometskou výtku znovu sebevědomě přepravce, a mě při tom sporu o výklad silničních pravidel jenom napadne, v kterém roce asi tenhle šofér dělal řidičák.... Moc bych za to nedal, že to bylo ještě než nás zabrali Němci, kdy se jezdilo vlevo a místo blikáček byly šipky, nebo se ukazovalo rukou z okénka.

„Už aby sme tam byli,... von snad vůbec nevidí,“ obrátí se Jarda tentokrát se svým postřehem na mě a je na něm poznat, jak se těší, až už přetneme hranice města Příbrami a přistaneme na shromaždišti zájezdu, a on bude moci opustit tento destrukční vůz.

Málem se mu to i splní, když bez dalších větších komplikací překonáme poslední úsek před katastem metropole. Jenže já tuším, že ještě všemu není konec; sraz dovolenkářů je totiž před kulturním domem a to je skoro přes půlku zástavby.

„Kluci, musíte mi říct, kudy je to nejlepší, abych si zbytečně nezajížděl,“ rozhlíží se Holman, hned když silnice ztratí jednotnou bázi a jako pramínky se z ní začnou vyplétat různé odbočky, výhybky a odpojení ke stavením a činžákům.

„Já, já, já,....já vám řeknu,“ hlásí se okamžitě z tandemu aktivně Jarda.

Jedeme mírně z kopce a před námi se zjeví velká světelná křižovatka o třech pruzích na každé straně.

„Kudy ted'...?“ optá se řidič mírně na pochybách.

„Ted' doleva!“ reaguje bystře mitfára Jaroslav, a je na něm možné opět vypozerovat pučící napětí.

Vjíždíme svižně do křižovatky a na obrovském semaforu nad středem vozovky září červená. Zapírám se v sedačce. Holman se rozhlédne předpisově doprava, doleva, za sebe aa bez blikání to vohne doleva. Ozve se skřípění brzd, trubení, nadávky, křik. Ve vzduchu je i přes uzavřenou karosérii cítit silný zápach spálených gum, jakoby se čas na pár okamžiků zastavil.....?.....?.....?.....?.....?

„...Já myslel, až bude zelená,“ prohodí možná po dobrých pěti minutách vakuového ticha Jaroslav, vztyčený na zadku s barvou vyzvráceného oběda v obličejí.

Tento jediný slogan mi ulpí v hlavě, jelikož jinak nejsem schopen nic jiného vnímat. Ani zbytek cesty ke kulturnímu domu, což mi popravdě v tuhle chvíli stejně moc nevádí. Totiž jediné na co se soustředím, je vzývání Boha... Ano já, zapřísáhlý ateista, s kterým se i Jehovisté odmítli vybavovat, protože si z jejich tvrzení dělal šoufky a místo nich naopak přesvědčoval je, že víra je pouze chemicko- elektrický proces mozku pro neznámé a nevysvětlitelné jevy, se modlím: „Pane Bože dej, ať dojedem,..... Pane Bože na nebesích, dej ať dojedem,Bože, Bože můj, ať dojedem...“

Až když bílá Škodovka smykem zastaví ve středu sraziště, kde rozežene hlouček volně korzujících rekreantů a kam je samozřejmě zákaz vjezdu, začnu se pomalu zaobírat i svým okolím.

Jarda vedle mne neustále jako v transu opakuje: „Von jel na červenou, ...ty vole, von jel na červenou...“,“ a křížuje se, v čemž pokračuje, i když vystoupí z vozu, a tak vlastně

nevím, zdali si to říká pro sebe, či to sděluje nám – což by bylo zbytečné, jelikož jsme tomu byli sami svědky – nebo tím obšťastňuje venku postávající lid i náhodné kolemjdoucí.

„...Tak díky moc tati za odvoz,“ a teprve tímto vyznáním se přihlásí do mého povědomí i Luboš, který kromě debaty o Mistru Janu Husovi nedal na sobě znát nějaký zájem o dění kolem sebe, a i nyní při vystupování je na rozdíl od nás naprosto klidný, vyrovnaný, smířený....

Starý Holman nám pomáhá vyzdvihnout zavazadla ze svého stroje a při tom nadává na neohleduplné řidiče, piráty silnic a politiky, kteří všechn tenhle bordel dopustili.

„Ještě přivez Bandasku, Libora a Frenkýho, jak jsme se domluvili,“ připomene mu při loučení syn.

„Dyť vim,“ opáčí otec a nasedne, „... tak se hoši mějte, a ne že tam zbouchnete náskou Španělkou,“ zavtipkuje rozšafně ještě pootevřeným okénkem Lubošův tatínek, než definitivně odpálí z parkoviště.

„Snad Italku, když jedem do Itálie né...“, zarazí Holmanovo napomenutí již částečně zklidněného Jaroslava stojícího opodál, kterému tento výrok nažene do rozhozené mysli opět část rozpaků a zmatečných jistot.

„To je snad jedno, copak nemůžou bejt v Itálii Španělky...“, namítne na to ještě ten milý stařík, ale to už gumuje koly na asfaltu jako závodník a odjíždí opačným směrem, než se nachází Rožmetál.

„Myslíš, že je doveze?“ ptám se Luba, když společně hledíme za vzdalujícím se autem.

„Jedeme za tři hodiny, to stihne, nemůžeš ho jen tak podceňovat, nesmíš zapomenout, že taťka byl dvacet let řidič z povolání, ten už za volantem něco zažil, pár příhod mi i vyprávěl...“, zcela vážně, a jak se sluší a patří, zastane se svého zploditele potomek.

„Cožéééé...tvuj fotr se živil řízením aut...?“ zakvičí překvapením Jarda, který kousek od nás také pozorně sledoval Holmanův ztrácející se automobil, a my jsme si ani neuvědomili, že nás může slyšet a i poslouchá.

„No jasně, jezdil nákladňákem u Uranovejch dolů Příbram, byl v Brigádě socialistický práce, ještě má doma odznaky...“, vysvětlí jankovitému Jaroslavu Luboš, a ten jakoby stávající informaci stále nemohl vstřebat, nervózně přešlapuje sem a tam, pořád si něco brblá, kroutí hlavou a otírá si suché nadočnice.

Luboš ho krátce pozoruje, a pak ve stálém střehu připraven vydat další potvrzené zprávy z otcova života, se ještě povzneseně dotáže: „...Copak, pořád něco nejasnýho...nebo je to všechno?“

„Ale nic, já jen, že už teď přesně vim, jakej dopad má uranový záření na lidský organismus,“ povzdychne si už pouze Jarda, ale jinak nechá Holmanovo řidičské umění dále bez komentáře.

„Hele, nechte toho a podťte radši na pivo... Máme asi tři hodiny času a támhle v kulturáku točej Gambrinus. Ty tři přece musí trknout, že na ně nebudeme takovou dobu čekat na chodníku,“ a protože mě už nebaví poslouchat ty dva kohouty - hlavní je přece, že jsme živí a zdraví dojeli - zasáhnu mezi ně novou myšlenkou, která nám připomene příjemnější a perspektivnější lidské požitky, jenž na nás čekají, než jsou hádky - těch jsme si doma užili dost...

„Tři piva a tři rumy matko!“ zahlásí skoro přes půlku hospody obsluze Luboš, hned jak dosedneme k nejbližšímu volnému stolu.

„Co blbneš Lubáku,“ okamžitě ho krotím, „...my jedeme do Itálie, země vyhlášené vkusem stolování a restauračním uměním vůbec, a ty to tady vobjednáváš jako v Rožmetále v bufetu,.....vzpamatuj se, a zkus už aspoň trochu navodit atmosféru dovolené,... nó, vzpomeň si, třeba ve filmu,.....písek, pláž, slunce, modrá obloha – polonahý kočky usrkávají z vysokých sklenic aperitiv...“, pokusím se již v úvodu změnit myšlení kamarádů, abychom

se co nejdříve přenesli z toho českého, upachtěného primitivismu do jižní, prokrvené roztančenosti a nepromarnili ze dnů určených na regeneraci ani minutu.

„No jó kurva,...to máš pravdu....,“ mojí inspirující řečí zcela ozářen mi přitaká přítel a svou objednávku v tomto duchu také okamžitě pozmění, „...tak zpět seňorito, dejte nám sem tři pivióno a tři rumiózo, a jestli můžete do vysokejch sklenic a do šampusek s cukrem a citrónem....“

Tlustá stará servírka, která mezi tím došla k našemu stolu, se zasměje pod vousy a řekne: „, To víš, že jo....celá žhavá, siñore,“ a dlouhým houpavým krokem odkvačí zajistit objednávku.

„Ale já to myslel jinak,“ hned jak žena odejde z doslechu, zklamaně, a spíš jen tak pro sebe zakuňkám, velice roztrpčen kamarádovým nedostatečným důvtipem.

„A jáááák?“ však Luboš není ode mne tak vzdálen, aby se nepídil po původním a pravém smyslu mého zušlecht'ovacího námětu.

„Jako vole, že vobjednáš něco italskýho, prd'áckýho, lahodnýho; třeba campari nebo činžáno, nebo ták něco,...že jo?“ snaží se místo mne tentokrát nechápajícím kamarádovi vysvětlit v tento moment o dost bystřejší Jarda.

„Ahááá – tak přístě...,“ konečně se i Lubošovi rozsvítí.

Ale to už paní číšnice vláčí v obyčejných obalech pro pivní verbež nahlášenou rundu. A jako bychom mezi sebou ani o ničem nemluvili, kamarádi se okamžitě jako utržení ze řetězu sápu po rumu a pivu, div že püllitry a tlusté kořalkové hořčičáky nezvrhnou na tu chuděru servírku.... Žízeň je žízeň, musím se holt chovat podobně.

„No tak pomalu chlapi, pomalu,...na všechny se dostane...,“ komentuje málem maminkovsky dlouhou službou v oboru už lecčemu přivyklá žena a vkládá do našich pařátů tu bohubílou tekutinu. Potom dál svým neměnným uspávacím tempem pokračuje obsloužit další stůl.

Když svlažíme vyprahlá hrdla pivem, zatlučeme to panákem rumu, odložíme nádobky a z úst každého se ozve ono blažené „ÁÁÁ“, rozhodnu se, že nyní je ten pravý čas, abych obeznámil kamarády s tím, co jsem si už nejméně týden každou noc, když jsem nemohl usnout, jak jsem se těšil, až už vyjedeme do té slunné země západního světa, v hlavě maloval.

„Pánové...,“ začnu obřadně, abych dodal svým slovům patřičnou váhu, „...chci vám říct, že po velkém zvažování jsem si slíbil, že budu celou dovolenou balit jenom hezký a mladý holky...!“

Nic, ticho, žádná reakce – ani ta nejmenší, jak jsem si představoval; pouze civím na střídačku do dvou nechápajících ksichtů. Můj nadšený obličej sleduje dva přihlouplé,...a naopak.

Když už to mlčení je neudržitelné a sám se tedy chci přihlásit o svůj plnoprávný zvukový obdiv, promluví Luboš: „...A co jako?“

„Co jako, co jako,...jako co vy na to?...na ten plán....,“ lehce napovím a stále čekám nadšené posudky mého převratného závazku.

„...A na jakej?“ zopakuje nepochopení Luboš a Jarda se také nechystá svůj obličej přeladit do chytrosti.

„Tupci...!“ povzdychnu si, a už vím, že jim budu muset každou maličkost popsat polopaticky, jako žáčkům v první třídě. „...Hele, těch strašidel, který jsem balil v hospodě nebo na zábavách tady u nás, aby mi netvrkla mícha, mám už dost! Když jsem se vždycky ráno vedle náký takový probudil, tak jsem se fakt kolikrát styděl, co je zač. Potom jsem ze samýho špatnýho svědomí doma pomáhal mámě v kuchyni, že si kolikrát chudinka myslela, jestli u mě neobjevili nějakou nevyléčitelnou chorobu, nebo že sem někoho srazil autem... S tím je teď konec! Takhle to prostě už dál nejde. Mám toho pánové, tak akorát dost!

Kdy jindy mám vyzkoušet něco novýho a neopakovatelnýho než o prázdninách, v Itálii, u moře a na pláži..... Hele, mně už jedno, jestli mi holka dá nebo ne, teď mi postačí, když se

s ní budu vodit po pláži za ruku, kecat jí roztomilý blbosti, cicmat se s ní při měsíčku, hlavně když bude krásná, štíhlá, milá a vysoká,.....a aspoň trochu kozatá,“ nadšeně, bez sebemenšího zatajování jim tedy odhalím svůj dlouze připravovaný letní itinerář.

„? ? ? ? ? ? ? ?.....“

„...Si se díval na Pobřežní hlídku né....,“ jak pružně jsem se svými poetickými vývody vzepjal k výšinám, tak trefně mne Luboš smete k zemi.

„.....Hele vole počkej,...to náhodou není zase až tak blbej nápad, na tom něco možná je...,“ a proti všeobecnému očekávání, se mne kupodivu zastane Jaroslav, což bych si právě o něm, zvláště po té zpětně zákluzové Lubošově ťafce, v životě nepomyslel, „...já už sem vo tom taky přemejšlel,.....mně už ty zklamaný manželky a rozvedený paničky taky docela začínají srát,...taky bych potřeboval nějakou změnu, aspoň na chvíli, když je to léto,... ať si ho pořádně užiju, než puđu zase do farchy...,“ a Jarda ke všemu začne rozvíjet mé počáteční znaky takměř do konkrétních situací, „... a víš co Vendy, právě teď jsem se rozhodnul, že do toho puđu s tebou, a taky chci mladý a hezký, a tímto okamžikem se ze mě stává ten největší romantik pod sluncem a jestli nesbalím tu nejhezčí holku z celého Bibiónu, třebaš může bejt poctivá, tak ať už se do smrti nepodívám na žádnou nahou babu - ani v časopise ne, ...to ti Vendy - kluci, jak jste tady,... fakt přísahám,“ a Jarda dokončí svou vizi s takovým horečnatým zápalom, že se chvíli bojím, aby některá ta svá předsevzetí nemyslel snad doopravdy.

Jardův citový výlev způsobí, že o ženských se bavíme další asi hodinu. Rozebíráme snad všechny vzorky dívek a žen a porovnáváme jejich exteriéry v závislosti na povaze a milovnickém umění. Někomu se nejvíce líbí vychrtlé brunety, někomu prsaté blondýny, a jsou mezi námi i tací, kteří upřednostňují plnoštíhlé zrzky, jelikož ty prý mají dvojnásobný mindrák, že jsou rezavé a ještě tlusté, tak to chtějí v posteli napravit, a jsou to úplně sexuální dračice.

V tomto příjemném klábosení setrváváme, zatímco nám vousatá servírka pravidelně nosí tři piva a tři rumy, a už nám vůbec nevádí, že to není ani trochu italské pití. Z počtem kolujícího lihu v krvi si vymýšlíme stále romantičtější situace, které hodláme zažít a pořád nádhernější dívky, jež budou jejich aktérkami.

Asi po čtvrté rundě se k mému a Jardovu rozhodnutí, vyvarovat se nekvalitním a pudovým vztahům, přidá i Luboš, a také slibuje, že si bude hledat partnerku nejméně tak hezkou jako Pamela Anderson, a když takovou náhodou najde, tak se jí ani nedotkne a bude jí jenom recitovat Máchův Máj. I přestože počet vypitých destilovaných koktejlů na nás působí, tak tohle Lubošovi při nejlepší vůli už nevěříme.

„Tak to Lubo kecáš, to by si nedokázal,“ vmete mu do očí Jarda.

„To jako si myslíš, že neumím udržet svou vášeň na uzdě?“ ošije se okamžitě napadený.

„Ne – myslím, že neumíš Máchův Máj!“

„Vole! Já mám náhodou básnický střevo, já sem do pátý třídy chodil na recitační soutěže po celým vokrese, abys věděl, a kdyby mě jednou nenačapal člen poroty, jak kouřím na záchodě, moh sem to dotáhnout až na mezinárodní soutěž „Hořící pochodeň“ do Ruska a přivést si vodtamtud' stříbrnej samovar výměnou za tepláky, jak to dělali druhý...,“ brání se pádnými důkazy proti kamarádově nepodloženému osočení Lubák.

S Jardou se smějeme Lubošově promarněnému dětskému snu i materiálnímu zisku a příjemná atmosféra mezi námi dál pokračuje. Z okna od našeho stolu je krásný výhled na parkoviště, kde se stále rychleji množí rekreatanti a je nám tak dobře, že bychom ani nemuseli nikam jezdit. To už ale na shromaždiště přijíždí obrovský, nablýskaný, dvojposchodřový autobus. Je to skutečně kardinální mašina a pro nás, co jsme celý život jezdili rozvrzanýma Karosama, už i cesta bude zážitek.

„Hele, sledujte, ten je cо...?“ první upozorním přátele na tu nádheru na kolech.

„Tý vago, paráda,....sedneme si nahoru úplně vpředu nad řidiče, to bude jízda jako v letadle,.... a vedle mě si kecne Libor, ten je z vás nejslušnější,“ okamžitě se oddá snění Jaroslav.

„No jó, sakra,“ vzpomenu si, „vždyť my jsme na ty tři málem zapomněli; je to už přes hodinu a voni nikde?“ a Jardova vsuvka o rozmístění osob ve voze mě přinutí, zamyslet se nad osudy zbylých členů výpravy.

„To je jasný, starej Holman to někam napasoval,... před chvílí jsem slyšel houkat hasiče,“ zauvažuje vzápětí na to i Jarda, a možná ještě pod vlivem vlastních zážitků z cesty, ochotně přijde se svou verzí příběhu posádky.

„...No tak vole Járdóó, už toho nech,.... ty jedeš jednou s mým fotrem a seš z toho hotovej celej den... Co mám říkat já? Já s ním jezdím odmalička a jsem zvědavěj, co by si asi tak dělal, kdyby ses s ním vydal do Německa, kde v životě nebyl, jako já minulej měsíc, a to ještě z károu za autem, který nešli brzdový světla ani blinkry....“ okřikne věčného sýčka Luboš, aby sem už jednou pro vždy přestal tahat ty své zmanipulované postřehy z jízdy, když není dostatečně psychicky odolný a vytrénovaný, a začal uvažovat trochu reálně.

„To bych se asi posral strachy....“ poslechne ho bojácný přítel.

...Ale skutečně jsme pana Holmana podceňovali. Netrvá snad ani pět minut, co Luboš rázně utípl naší polemiku nad důvody nepřítomnosti druhé várky cestovatelů, když nejprve uslyšíme takový zvláštní hukot a hned na to i uvidíme, jak za sebou, nezraněni, vejdou rozháraným krokem do hostinského sálu i ony tři avizované osoby.

„No to je dóst, kde sté.....?“ vítám je hned za dveřmi, aby nás nemuseli po lokále dlouze vyhledávat.

Nejdříve k nám vykročí Libor, uculuje se, třepe hlavou a mává rukama. Za ním Bandaska. Má ve tváři zase ten výraz největšího hnusu, ale tentokrát se s ním shoduje i barva obličejového potahu. Poslední se šourá Frenky a tlemí se na celé kolo. Směje se, až se zakašlává.

„Hoši, to jste ještě neviděli,“ chrlí ze sebe Libor, jak přistoupí k našemu stolu, „...tady Lubošův otec přešel autem jedné babce na Vysoké Peci (to je vesnice) tašky s nákupem, když čekala na zastávce na autobus a měla je položené před sebou na obrubníku, a místo aby se jí omluvil, tak jí ještě vynadal, že síťovky s jídlem nepatří na vozovku... Chudák bábrle se nezmohla na slovo, jenom stála a koukala, a ke konci byla ze všeho tak zkoprnělá, že nám při odjezdu ještě otírala kola od mlíka... Pánové, nás to tak sebralo, že jsme zbytek cesty skoro nepromluvili,“ a poměrně akčním způsobem se nám svěří zážitkem, kterého je ještě pln, a jímž také poměrně dobře osvětlí chování, výraz a obličejové zbarvení členů druhého družstva.

„Vemte židle a sedněte,“ raději vyzvu všechny spěšně ke stolu, aby nedělali v místnosti zbytečně rozruch, a při tom je také ubezpečím, že podobných excesů jsme nebyli ušetřeni ani my, „...a neboj, že nám Holman nepředvedl něco podobného - jen tak mimochodem prošlištěl křižovatkou na červenou...“

Kluci se pomalu uvelebují vedle nás za dubovým stolem a není možné nepřehlédnout, jak dychtí porovnat své postřehy z přesunu s našimi. Nejsem celkem proti, sranda musí být i kdyby na chleba nebylo, když ale mrknu na Luboše, jak se ksichtí, že bude zase někdo pitvat tatínkův nedostatečný řidičský cit pro různá nenadálá silniční úskalí, místo aby se zabýval odpočinkovějšími a morálně volnějším podněty pro udržení příjemné nálady bez výjimky u každého člena výpravy, raději přehodím výhybku na jinou tematiku.

„...Co ste prosím tě vyváděli s tím pasem, Bandaska drmolil něco o propadnutí?“ vyhrknu tedy na Libora překotně, než mu někdo jiný stačí skočit do řeči s nějakou nemístnou poznámkou.

„To se zeptej tady toho pitomce....“ odpoví Libor a kývne vedle sebe na Fandu, jenž si právě šteluje židli, aby přesně zapadla pod stolovou desku.

Jenže Frenky neustále v sobě drtí smích a vyvoláním svého jména jeho stádium jenom vystupňuje a zkošatí.... Je to přesně takový ten chechot, který i vás nutí smát se, aniž byste věděl proč a kvůli čemu, stačí jen když se na osobu, která tento lidská projev vykonává, podíváte.... Nemluvě nejste-li zcela střízliví.

A tak se začneme řehnit také. Řehtáme se, ač k tomu nemáme zjevný důvod a v podstatě jen čekáme, co kloudného z Fandy vyleze, nebo až přestane.

Když už se zdá, že se on, a tím pádem i my, konečně zarazí, najednou Luboš, jenž se nejspíše dovtípí, jakéžto asi skutky z jeho rodinné spřízněnosti nutí Františka do smíchu, řekne: „To je blbec,“ a vypukne to nanovo.

„...Tak Franto, kurva nech už toho!“ snažím se ho napravit, když jeho chlámání nebere konce a má tak špatný vliv na celou společnost, „radši nám řekni, jak to bylo s tím tvým pasem,...tys ho vůbec neměl, nebos ho měl jen propadlej?“ a v závěru výtky nastolím i přívětivější tón.

„.....Von vůbec neblíká?“ odfrkne František, když na chvíli zatají dech, a na to se začne znovu dusit smíchy.

Po této vskutku trefné odpovědi si nikdo z nás navzájem nevydělí dívat do obličeje, a kdo se pokusí svůj smích nějakým způsobem zdržovat a myslí si, že si tím pomůže, je na tom naopak nejhůř.

Mildovi, jenž si cpe před pusou ruce, vyběhnou z nosu dvě veliké barevné bubliny, a když to spatří Jarda, počne se ukázkově dusit, lapat po dechu, střídavě modrat a červenat a sám se drží za krk, a při tom jako svým sípotem nám ukazuje na přírodní úkaz u nosu kamarádově.

Při takovýchto gradačních podmínkách komického drylu by byl div, kdybychom na sebe neupozornili i okolní sešlost... Tudíž během chvíle se polovina štamgastů směje s námi a druhá půlka, většinou ta, co ještě nedostatečně požila, nás nabádá k pořádku.

A to všechno zavinil svým osobitým vnímáním světa ten nenapravitelný smíšek Fanouš.

František Moučka je z nás nejmladší, a je to klasik. Říkáme mu po americku Fery nebo Frenky, a když ho chce někdo urazit, řekne mu i Kasteláne, protože jeden čas bydlel s rodiči v erárním bytě na Rožmetálském zámku.

Fanda se hodně směje. Sice ne úplně furt, ale hodně.... To co se jiným jeví jako tragické a nervy drásající, jemu přichází legrační. Čím víc na něj člověk tlačí, většinou nějaký druh mocenského či donucovacího orgánu, a vyhrožuje mu, co se mu všechno může stát, když neposlechne, jemu to připadá stále více komické a obšírněji a mohutněji se baví. Proto měl Fanda již od mládí problémy s učitelkami, pionýrskými vedoucími a později s učňovskými mistry a vojenskými důstojníky, což mělo samozřejmě vždycky dopad i na jeho společenské zařazení, aniž by to však nějakým způsobem kalilo jeho přímou a nezáludnou povahu. Přitom - nebo právě proto - je František sympatický mladý muž, který je ochoten kdykoli druhému pomoci a pustit se s ním do čehokoli bláznivého, a kdo ho blíže pozná, nemůže si ho neoblíbit.

Jakožto všechno má svůj začátek, musí i bezbřehá veselost dospět k zákonitému konci. V důsledku fyzické vyčerpanosti i těch nejodolnějších bouřliváků se uzavře úsek nelogické směšné korekce a nastane očištění.

Naše skupina je tedy kompletní a po obvodu tabule nás konečně odpočívá konečně všech šest poutníků. Tři opozdilci rychle doobjednávají stejnou kombinaci jakou máme my z předvoje, aby bylo možné pokračovat v rovnocenné pitce, a snaží se nás dohonit i v náladě. Mezi řečí se každý chlubí, jaký alkohol si připravil pro zpříjemnění volných chvil v daleké cizině. Fanda, Luboš a Milda sebou vezou po dvou lahvích Ferneta, já a Libor dvě litrovky starého dobrého Bechera a Jarda ten samý počet vodky.

Vodka je prý nejčistší destilát, po kterém se nejlépe zvrací; přesvědčuje nás majitel tohoto nijak oblíbeného pitiva, když spatří naše tázavé pohledy značící – „co to zase veze za přepálený blevaj bez chuti“.

Proti takovéto argumentaci Fanda okamžitě namítne, že jemu se dobře blije po čemkoli, co má v sobě nad 40 % alkoholu, a je toho víc jak půllitru, a Luboš naopak v opozici proti němu tvrdí, že on se nemůže hezky a příjemně vyzvracet ani po vaječném koňaku o vánocích... Naposledy prý, když si obracel žaludek „na Josefa“, tak mu kolínka od večere ucpana nos i ústní dutinu, a nebýt tam jedna chladnokrevná dívka druhým rokem studující na sestřičku, která mu prošťouchla krk vařečkou, málem se udusil. A to že bylo po sedmdesáti procentní domácí vínovici se šlupek od ořechů, což by podle Jardovi teorie měl házet šavle o sto šest... Asi to bude čistě individuální.

„Jo, a hoši, že ste mi připomněli, nezapomeňte si vzít sebou aspoň jednu flašku dovnitř do kabiny - ne že si je necháte v bágkách, víte přeci, že zavazadla se strkají do velkého kufru dolu pod podlahu autobusu a potom se k nim po cestě už nikdo nedostane,“ přijde mi na mysl důležitá věc, kterou mi poradil jeden kolega z práce, už protřelý cestovatel, abychom se jí vyvarovali, chceme-li se občerstvovat i během jízdy.

„Ale ne že ty lahve poneseš jen tak v ruce, dejte si je do igelitky, nebo zabalte do papíru, nemusí každý vědět, že chcete nasávat i vevnitř v mašině,“ nabádá po mně všechny Libor, poněvadž je z nás stále nejvíce střízlivý a k tomu i nejlépe vychovaný, a tak mu ještě záleží, jak se kdo bude chovat, a jak nás budou vnímat okolní lidé.

A chce pokračovat i v dalším kárání, když v tom Fanda opět vybuchne v řehot.

„Co se zase lámeš Kasteláne,“ zuří ihned Libor.

„Můžu si to zabalit do hajzlpapíru, já u sebe jiný krycí materiál nemám?“ bublá Fanda.

„Vole!“ sdělí mu Libor jedním slovem, kam jeho dotaz řadí.

„A nestačilo by jenom z těch flašek strhnout etiketu, než nějaký složitý balení?“ navrhuje Luboš, protože i jemu se zdá Liborův návrh příliš pracný a zbabělý.

„To si jako myslíš, že když z litrovky Becherovky strhneš název BECHEROVKA, tak nikdo nepozná, co si to neseš za pití do vozu jo...? Pane Bože, ty Luboši přemýšlej.....a ty se Franto už sakra netlem!“ celkem přímočaře, s intelektuální výhodou, vyvrátí Libor všechny námitky proti svému opatření.

A tím by toto rokováání o propašování a převozu alkoholického sortimentu mohlo i skončit, a my bychom se začali shánět po nějakém maskovacím papírovém štočku, nebo sešitu nebo novinách na naše lihové zásoby, když nečekaně, téměř do uzavřené konverzace, zasáhne svým radikálním a neohroženým názorem Jaroslav. A všechny tím i překvapí, jelikož v minulosti to nebyl právě ten, kdo v dobách represe nějak velmi hlasitě nesouhlasil s mnoha nesmyslnými příkazy a nařízeními vlády jedné strany, ba spíše je servilně vykonával a některé i radostně plnil.

„To já teda nevím, proč bych měl něco schovávat... Je snad ta demogracie, kterou jsme si poctivě vybojovali, tak si každý může dělat co chce - třeba chlastat v autobuse. Já, abyste teda věděli, svou láhev vodky ponesu pěkně pyšně v ruce, všem na obdiv, a na nikoho brát ohledy nebudu, protože teď ve svobodě a svobodný zemi mi všichni už můžou vylízat prdel!“ sdělí nám hrdě, a tím se i postaví do čela odporu proti opatrnickému a bázlivému kamarádu, čímž si okamžitě získá i naše sympatie a uznání.

A Libor, nechť se už pouštět do nějakých větších akcí, nad námi nad všemi mávne rukou a především pro sebe si zamumlá: „... Jo, a autobusák tě vyhodí.“

Jelikož ale cosi z této poznámky pronikne k uším mých přiopilých a nabuzených kamarádů, na hlasité zvolání z úst Lubošových: „Cože srabe...?“ se Libor rozhodne ještě naposledy reagovat.

„Víte co, dělejte si co chcete blbečkové, ale až vás řidič už v Brodě vykopne, že porušujete přepravní řád, a vy pojedete tak maximálně do Prčic, tak se potom nedivte a nestěžujte si,“ a tentokrát již nahlas a všem - sice už hodně rezignovaně - předpoví Bagič.

Ano Bagič. Alias Bagoun, neboli Libor Zelenský byl ještě před nějakými čtyřmi lety slušný člověk. Jelikož ale jeho rodiče nebyli v KSČ, a ani nijak jinak se politicky neangažovali, a sám Bagoun dokonce nechodil ani na Prvního máje do průvodu a vymlouval se, že Svátek práce slaví prací, a místo hromadného křepčení a juchání se raději učil nebo si četl, nevzali ho na vysokou školu. A tak milý Libor místo práv nebo filosofické fakulty, kam se hlásil, a což bylo umožněno studovat výhradně dětem komunistických bosů nebo za nehorázné úplatky, nastoupil do práce a po roce musel jít na vojnu. Mezitím se jeho inteligentní a morálně pružnější kamarádi a přátelé rozprchli po světě a po universitách, a Liborovi nezbylo nic jiného, než začít kamarádit s námi... Nevím přesně jestli v tomto pořadí, ale tohle všechno dohromady ho semlelo. V zaměstnání se nic nedělalo – jen se pilo; na vojně o co méně se vytvářelo, o to více se střežilo a k tomu pilo, a když zašel na návštěvu za kamarády, tak jediné do hospody, kde se zase jenom kalilo, nebo výjimečně bavilo, kde sbalit nějakou holku, opít ji a zbavit poctivosti – měla-li tedy ještě nějakou. Občas se ještě u Libora projevovaly takové ty zvláštní záchvaty slušnosti, ale prostředí ve kterém se nacházel mu je prostě nedovolilo dokončit.

Mezi smíchem, kecáním, handrkováním a opakovanými rundami zmizel čas zbývající nám do odjezdu téměř nepovšimnutě.

„Ježišmarjá chlapi, dyť je skoro půl osmý, zacálujem a vypadneme, ať si vůbec máme kam sednout,“ přeruším málem hystericky plynule rozvíjející se rozhovor na téma, zdali rostou ženská prsa i v pokročilém věku, nebo zůstanou celý života taková, jaké vypučela v pubertě, když mi zrak necíleně zabrousí na hodiny nad výčepní stolicí.

Obava všech ze zmeškání tak zásadní cesty patrně zapříčiní, že bez protestů a nejapných poznámek hned dopijeme co zbývá, a docela přehledně a pružně se přihlásíme o placení. Jenom Luboš mi po straně navrhně, abych to tentokrát máznul i za něj, že momentálně nemá u sebe drobné, ale při první příležitosti po návratu v domovinu, bude cálovat za mě zase on.

Vyčkám tedy až vyrovnají své závazky moji předchůdci a vypadnou od stolu, a pak jako poslední plnoštíhlé číšníci řeknu: „Ten zbytek.“ Teoreticky bych mě hradit přibližně dvojnásobek co ostatní, ale kupodivu je konečná cifra víc jak třikrát větší. Ano, to se občas stává při kolektivní účtence, že někdo nahlásí méně konzumace, než ve skutečnosti požil, ale že se této podvodné hry dočkám i tady mezi nejbližšími, skoro bratry, kteří za chvíli zůstanou v daleké cizině závislí jen jeden na druhém, toho bych se nenadál. To tedy pánové přehnali, takovýhle podraz na mě - to si s nimi hned v autobuse vyřídím, ať si nemyslejí, že to jen tak přejdu.

„Hajzlové!“ brouknu si rozpálený jako kamna pro sebe.

„Prosím?“ zeptá se mírně překvapeně servírka nade mnou u otevřené kasírtašky.

„Ne, nic, nic,....to nebylo na vás....,“ omlouvám se kvapem, a nejroztomileji jak umím, pohlédnu na tu korpulentní dámu s ukázkovým zábradlím pod nosem, abych napravil svůj nevhodný přehek, a účet i s vysokou dyškrécí do posledka vyrovnám.

Konečně opustím sál i já, ještě s myšlenkou zdali vždycky platilo, že osrstěné ženské jsou náruživější než ostatní, jak je nyní všeobecná známost, protože potom by v mládí tato číšnice musela být nejméně praktikující nymfomanka, jelikož při předávání bankovek jsem si všiml, že jí koukají stočené černé chlupy i zpod dekoltu.

Když se dostavím před autobus, všichni kamarádi už mají připravenou svou láhev pitíčka a bágly uloženy v obsažných prostorách mezi koly autobusu. Čekají na mne. Činím to samé.

„...KRRákové, a máte vůbec nějaký nealko na zapití, ať ten pRRotlak nechlastáme syRRovej...?“ zachrčí Milda, když chceme začít nastupovat.

„No jo Miloši,...ty nejsi tak blbej, jak vypadáš. Měli bysme si dovopravdy koupit aspoň vodičku na žízeň nebo rozředění toho alkoholu,...třeba támhle v bufíku, ...ale kdo pro to dojde...?“ uznám Mildovi určitou prozřetelnost, ale zároveň si vyžádám rozbor komplikace návrhu, přičemž přehlédnou přátele kolem dokola a skončím svým zrakem u Františka.

„Tady Frenky je bažant,“ pochopí i kamarádi ústy Libora pravidlo, na které se nenápadně odvolávám a s nímž se v mužských kolektivech už od nepaměti tak nějak samo sebou počítá, a na které i nyní sázíme.

„Hele, já tam klidně dojdu, ale né že protože jsem nejmladší, budu pak dělat úplně všechno já...“, Frenký je této tradice znalý, přesto se trochu přičí.

„Neboj, příště bude zase ten nejlakomější. To bude tady Milda,...vid' Bandasko?“ uklidní ho Luboš.

„ČuRRáku!“ opáčí na Lubošovo zařazení ve svém klasickém postoji a shrnuté obličejové mazce Milda, aniž by jinak hnul brvou, nebo zatřásl tělem, či jinak vyjádřil, co se mu právě honí hlavou.

Dohodnuto. Fanda odchází splašit cukrovou vodu a my se tlačíme do dvojposchod'áku. V čele se dere samozřejmě Jarda a samozřejmě nahoru. Dvě místa vepředu u čelního skla jsou již obsazená, ale hned za nimi zůstalo kupodivu za sebou ještě šest sedaček volných. Skládáme se tam. Nejdříve Jarda k oknu, vedle něj Bagič. Za Jardu Milda, u něho zůstává místo pro Františka, a nakonec do posledních dvou prázdných seslí Luboš k oknu a já k uličce. Jen co se uvelebím, zahřmím: „Kterej hajzl nenahlásil všechnen chlast, co vyžral,...platil jsem skoro dvě stovky!..... Třeba Jarouši, nevíš náhodou vo tom něco?“

„...Asi ti tam pár čárek přimázla ta neoholená kráska, to se v hospodě stává, když si nedáváš bacha,“ odmlouvá mi s jasně patrným úsměškem v hlase kamarád.

„Že sis nedával bacha ty, když seš tak chytřej,“ vykviknu dost nesmyslně, zato stále naštvaně, „...a co třeba ty Libi, ty vo tom taky nemáš páru?“ a přejdu ve vyšetřování raději na serióznějšího kamaráda, když usoudím, že od prvního se asi jen tak nic uspokojivého nedozvím, že ten se mými problémy zabývat nebude.

„Vendý,...nebuť jako malej Venca,...jakoby ti nabylo jasný, že už to nikdy nezjistíš a z nikoho nic nevypáčíš. Přeci sám dobře víš, jak to vždycky chodí, když se chlastá na společný účet. Měl si prostě smůlu, smíř se s tím, příště holt musíš být rychlejší,“ sdělí mi Libor stručně a jasně prostou a nepřikrášlenou pravdu, kterou konec konců znám, jenom si ji z ješitných důvodů nechci připustit.

Ač je mi pořád líto těch dvou zbytečně zmarnělých stoveček, Mildy a Feryho se ptát už nehodlám, u nich si dost dobře dovedu představit, kam by mne rovnou poslali - ty by mi jako Libor zdaleka nic nevysvětlovali. Nezbyvá mi než uznat, že dvě kila jsou nenávratně fuč.

A že to tak chodilo vždycky? Jak bych se nepamatoval. Vždyť to není vůbec tak dlouho, kdy jsem já i s částí této party pravidelně docházel po skončení mistrovského utkání okresní soutěže v kopané do jedné z místních Rožmetálských hospod, kde si mužstvo nechávalo rezervovat jeden malý salónek na oslavu vítězství, nebo naopak spláchnutí prohry, jemuž se říkalo „Kravín“. Nikdo nevěděl, proč se té cimře tak zove, každopádně podle chování hostů název seděl a rychle zlidověl. No a tam po zápase vždy zasedlo nějakých dvacet, pětadvacet lidí; hráči, náhradníci, funkcionáři, fanoušci, někdy i fanynky, z nichž se často po půlnoci stávaly milenky - a číšníci, aby se nezdržovali a kšeft jim běžel, psali útratu na jeden společný lístek. A potom při placení, jak kdo odcházel, nahlásil kolik čeho měl a vypil, číšník to odškrtal, a dotyčný se odebral domů, nebo za další zábavou, a bylo-li to v neděli a utkání se zvláště vydařilo a sezení se protáhlo, nezřídka kdy i do práce.

Za celé dva roky, co jsem se poctivě zúčastňoval těchto seansí, se nestalo, aby na posledního plátce zbylo méně útraty, než byla jeho skutečná reálná konzumace. Na mě samotného, ještě když jsem byl ucho a nevěděl oč běží, vybylo onehdy patnáct piv, šest rumů, půl kila tlačenky, dvoje Petry a šestery sirky. Stokrát jsem zapřísahal vrchního, že jsem s ohledem na moji tělesnou schránku ani tolik sníst a vypít nemohl, a že jsem zapřísáhlý nekuřák, a proto ani zápalky, že nepotřebuji - ale nic nebylo platno. „Nezájem, buď to zatáhneš, nebo zavolám esenbáky a eště řeknu kuchařovi, aby ti rozbil držku,“ byla vrchního závěrečná formule, co vyslechl všechny mé nářky a prosby, a pokud vím, nikdy nezůstal, jako v mém případě, dluh neumořen. Asi by to tak chodilo pořád, a vždycky by nějaký nejmladší nebo nejopilejší naletěl, kdyby těsně po revoluci hospodu i vrchního nezavřeli.

Frenky zatím za námi přihopsal s celým kartonem dvoulitrového Tonicu v obsahu šesti plastových lahví. Než každému přidělí jeho díl, rozhlížím se kolem sebe po nových spolecestujících, cože to za lidi s námi pojede. Hmm,.... samé manželské páry s dětmi, nebo obstarožní dámy, co mají už hodně po sezóně a chtějí si na stará kolena ještě užít svobodného pohybu - nevypadá to zrovna na školu manekýnek, takže se cestou asi budeme muset zabavit sami a na to pravé dobrodružství přece jenom počkat až do Itálie.

Kamarád dokoná výdej a jen co se usadí, rovnou se chopí otvírání svého litru Fernetu, a podpořen sebeuspokojením a vzletnou náladou z dobře vykonané práce, při tom haleká: „Itáliééé, olé, olé, Itálié....“

Hnedle už přiloží flašku k ústům, když si uvědomí, že by bylo také záhodno, jak se sluší a patří na slušně vychované lidi, nejdříve nabídnout alkohol nejbližším sousedům i na druhé straně uličky, aby se stejná radost rozlila i jejich těly a nová přátelství mohla začít fungovat. Nikdo však nechce, a těm dvěma dvanáctiletým výrostkům přímo naproti mně to zakázají rodiče. Asi je ještě brzy na nějaké bližší kontakty. Fanda nemá povahu, aby se urazil, jen obrací svou pozornost už čistě na své známé.

„Tak jeděm kluci, od předu...“ křikne mezi nás a podá Fernajze Jardovi.

„Votevři ještě Tonic, ať to mám čím zalejt,“ nakáže Jára ještě vyzyvateli, než se ujme podávaného vzorku, a pak teprve polkne doušek z vrchovaté karafy. „Fůůůj,to je teplý...“ vyprskne ale vzápětí, jak se mu přepustí tekutina přes hrtan, „... pošli se honem taky to nealko,“ a žádá kamaráda o další službičku. Ten mu vyhoví a on do sebe nedočkavě chrstne i druhou část drinku. Jenže vyprskne znovu. „Blééé,....ty vole, to je eště teplejší,“ a kření se skoro ještě více než při prvním doušku. My se mu smějeme.

„Co se divíš Filosofo, je léto, tak jaký to má bejt?“ hýčká ho mezi řehtáním naoko soucitně Luboš.

Jenže Jardovi tím nepříjemnou chuť v ústech nezmění, a tak se šklebit nepřestává.

Nám ostatním jeho grimasy naopak připadají zajímavé a srandovní, však jen do té doby, než předá Jarouš tanky s oběma tekutinami dalšímu se slovy: „Tak na, teď se ukaž ty, a pěkně bez švindlování, plnej lok jako já....“

Rázem ztvrdne úsměv na tvářích i těm největším posměváčkům, jelikož si logickými pochody odvodíme, že dříve či později čeká tato zkouška chuťových žláz na každého.

Druhý na řadě Bagič už také třímá v rukou oba zásobníky, avšak nijak zvlášť se nehrne k vypití své dávky a jakoby stále váhá.

„Tak co jééé...?“ všimne si toho Jarda a zvedne hlas.

„Není ještě brzo se zpražit, vždyť jsme ani nevyjeli a už máme parádní základ z hospody,....abychom nepřepálili začátek a neztropili nějaké pohoršení?“ kolísá nad správností volby Libor a bere do úvahy bezpečnost těla i duše, a opět se v něm ozývá ta zpropadená slušnost.

„....Hele Bagiči, nedělej zase vlny a koukej chmelit, nebo až mě to kopne, nableju ti na záda a ne do uličky, jak sem původně předpokládal!“ oznámí mu František hlasem, který nesnese odporu, aby jeho dilema mělo v rozhodování, zda pít či nepít, snadnější volbu.

Na to už Libor ani necekne a okamžitě si přihne. Lok Ferneta a rychle lok Tonicu, aby to vzal jedním vrzem. Tento způsob požití mu přesto nezabrání také v házení odporných obličejů a gorilých úsměvů jako předešlí lihostrůjce.

Lahve pak postupují od jednoho k druhému a vždy způsobí u konzumenta hnus a u ostatních radost a veselí, až se dostanou jako ke koncovému píči, ke mně. Nu, co naplat, musím se i já položit do pracovního zápřahu.

Po vzoru Bagiče, rychle loknu destilátu a šupem ho zaliji nealkoholickým nápojem, div že stačím vyměnit láhve u úst. Je to fakt sajrajt. Teplotu to má jako čaj, chutná to jako omastek a na trávicí orgán to působí jako prsty v krku. Také mám co dělat, abych ji hned hezky z čerstva nevrhnul.

Rekreanti místo aby dřepěli na svých flecích, různě pořád proudí sem a tam, něco stále hledají a rovnají si, a nejen mne tím znervózňují. Protože po absolvování prvního kola koštu na tom není nikdo z nás nějak speciálně žaludečně dobře a potřebovali bychom kolem sebe především klid a ne nějaký frmol. A tak - aby zatlačil rozbourené trávicí šťávy - někdo se rychle nadechuje a vydechuje, jakoby měl snad rodit, jiný se snaží nahnat co nejvíce slin z jícnu dolů do přívodové trubice a je u něj slyšet ono známé „luk, luk, luk...“ jak dělá jazykem o patro, a další prostě sedí s hlavou zvrácenou dozadu přes sedadlo, aby nic nepatřičného nemělo šanci dostat se ven.

Horší v tuhle chvíli je, že obě láhve, skleněná i plastová, zůstaly u mne, a já je musím udržovat ve vertikální poloze, což je: za prvé – nepohodlné, a za druhé – mi brání manipulovat dlaněmi pro případné nečekané esteticko-kynetické postihy vzešlé z mého stavu, nebo popřípadě i zakrývání následků tímto stavem způsobilé. I z těchto důvodů by bylo pro mě záhodno, se zásob co nejrychleji zbavit... Na to, abych je poslal na začátek a my jeli druhé kolo, je ještě moc brzo, to chápu; je nutné vymyslet něco jiného, progresivnějšího, reálnějšího.

Nabídnout někomu cizímu, to tu již sice bylo, ale když mne zrovna nic lepšího v tom časovém presu nenapadá.

Znovu se rozhlédnu po celém vrchním patře autobusu, zdali přeci jenom František někoho nepřehlédl, nebo na poslední chvíli nepřistoupil někdo už na první pohled sympatický, vstřícný všem povyražením, se sklonem k alkoholismu. Vezmu to od zadu. Táhle rodinka s dětmi... to nic; vedle postarší manželský pár,... pán se zdá docela roztomilý a je na něm znát, že si i rád přihne, ale ona již od prvního pohledu vypadá jako prvotřídní hysterka, která by byla schopná mu udělat scénu před celým autobusem,... tak to také ne; ne, táhle také nic,... jakbysmet,... ne, ne, ne,... nikde nic.

Zkaleným zrakem přejdu všechny lidi až k našim sedačkám a všude nula od nuly pojde. Vedle mne se snad už ani nemá cenu dívat, tam přeci od začátku seděli ti výrostci, co furt někam odbíhali, prudili, překáželi, míchali se mezi dospělé a odmlouvali rodičům, kteří na ně pořvávali. Přesto mi zrak setrvačným pohybem blýskne i tam... Ale co to??? Místo neukázněných dětí, kde se vzaly tu se vzaly, culí se na mne dva dámské obličejy. Jak to, že jsem si jich dříve nevšiml? Že by v tom věčném courání výletníků, přícházení nových a odcházení starých na cigáro, se sem tato dvě děvčata na poslední chvíli nějakým zvláštním způsobem posunula?

Abych se přesvědčil, že je to skutečnost a ne nějaké vidiny z chlastu a horka, ještě dvakrát ztěžka zamrámám a opět zaostřím... A vskutku, je to tak. Ti malí parchanti, co se tu pošťuchovali, sedí způsobně o pár seslí vzadu a místo nich jsou zde dvě pravé, nefalšované ženské. Nechám chvíli pracovat mozkové závity a celkem lehce usoudím, že si nezbedná dítko stáhli rodiče k sobě, aby byla blíže jejich autoritě, a do volných míst se vyměnily, nebo na poslední chvíli dostavily, ony dvě dámy. Ještě zkontroluji, zdali nesedí blízko jejich manželé nebo nějaký druh přítelíčků, kterým by nebylo po chuti, aby se již od začátku zájezdu

jejich polovičky družily s nějakými úlisnými samozvanci,... ale ne, je to v pořádku, nic podobného v jejich okolí neshledám. Není tedy již žádných překážek, abych nešel na věc.

„...Ahó j dámy, nechcete si se mnou cvaknout?“ optám se bez vytáček a při tom nenápadně loktem šťouchnu do Luboše, který připitoměle čumí z okna, aby si začal všimnout, co jsem objevil a co dělám.

„No jasně fešáku...“ vypískne okamžitě ta krajní, až mě ta rychlost souhlasu skoro zarazí.

Luboš, který už také zaměřil dané objekty, se najednou jako politý živou vodou ihned zapojí do rozvíjejícího rozhovoru. „Jedete taky do Itálie?“ oslní inteligentní otázkou,

„Ne asi, když sedíme v tomhle autobusu, tak si to štrádujem nejspíš do Kamejka...“ odpoví mu pro změnu ta druhá a obě se rozhiňají.

A řehní se tím okázalým pubertálním smíchem, aby bylo vidět jak jsou frivolní, exaltované a devótní, čímž na sebe stáhnou pozornost i našich zbylých kamarádů. O další zábavu máme postaráno.

Cílenými a zkušenostmi prověřenými otázkami zakrátko zjistíme, že jsou to sestry; jedna je rozvedená, druhá říká, že manžel je blbec, a cestují skutečně samy bez řádného doprovodu do Itálie. Nezbyvá, než si je ještě pořádně prolustrovat a proklepnout fyzicky.

Starší ze sester se jmenuje Iva, je jí čtyřiatřicet a má pětatřicet nadváhu. Samozřejmě kilogramů. Asi by to byla docela hezká holka, ale ta kila navíc jí dělají všechno takové zaoblené a naducané. Umocněno ještě tím účesem ala „ovečka“ a expresivním zmalováním, připomíná, víc než co jiné, přerostlého andělíčka, co visí nad oltářem u nás kostele.

Ta druhá se jmenuje Olina, je o tři roky mladší a má pětadvacet navíc. Ale ta má svou kiláž rozdělenou po těle nějak jinak než její sestra. Tak zvláště, že z některých pohledů a úhlů, by se skoro mohlo zdát, že je i hubená. Ne jako její lůn předchůdkyně, jenž je obalena svou tlouškou souměrně a pravidelně po celém obvodu a kyprá je ať se díváte zprava, zleva, zhora či zdola. Olča má obličej hezký, pravidelně kulatý, bez tuku a sebemenších znaků nadváhy, ruce a nohy jsou vcelku také ucházející, ale nad stehny to začíná. Velikananánská prdel, jenž ústí do narvaného břicha, co společně připomínají nafouklou duši od větriesky přilepenou okolo pánve, která pak zase přechází v docela fakt úzký, skoro bych řekl vosí – teda aspoň v poměru k tomu břichu se to zdá – pas, a nad ním se zase klenou dvě monumentální, po celém hrudníku rozlitá prsa. Jsou to tak velké kozy, že když se s dotyčnou osobou, která tyto ukázkové balony vlastní, bavíte, váš zrak samovolně, jako magnetem, stále přitahují, a vy se zaboha nemůžete této ženě dívat do očí.

„...Tak co bude s tím Fernajzem, dáš nám napít, nebo ho budeš jenom porát objímat?“ frajerky se optá Olina, když první seznamovací ťukes proběhne a konverzace pomalu začne váznout.

No jo, my tady plácáme kraviny a na ten předmět, který nás vlastně seznámil, bych málem zapomněl.

„No jasně, dyť jsem vám ho nabídnul né,...ale bacha, je hrozně teplej, a na zapití mám jenom Tonic, a taky teplej,“ varuji je ještě pro jistotu.

„...Hlavně, že nejseš teplej ty,“ odsekne Olina pohotově a společně se sestrou se opět rozchichotají.

K jejich pubescentnímu smíchu se přidávají i moji nesolidární kamarádi.

Tak jó - holky jsou docela vtipné – přiznám si. Podám jim Fernet, ale plastáček Tonicu již odmítnou.

„Tu teplou břechku si nech, máme vlastní zásoby,“ řekne na to starší sestra, ponoří se někam dolů a zpod sedačky vytáhne velkou cestovní kabelu, položí si ji na klín a rozepne ji.

Chci také něco směšného dodat, aby holky věděly, že i já jídal vtipnou kaši, když ale spatřím obsah zavazadla, jenom mi sklapne čelist a pouze zírám a polykám naprázdno. Tyto dvě dámy ve své krabičce poslední záchrany mají snad každičkou položku z potřeb člověka

dvacátého století. Mírný záchvěv překvapení zahlédnu dokonce i v Lubošově flegmatické tváři, jelikož to nejnnutnější, co si vzaly ženy sebou do autobusu, Luboš pravděpodobně nenashromáždil za celý svůj dospělý život.

Společně si ochromeně prohlížíme ten zmenšený sklad smíšeného zboží spojený s parfumerií a mě osobně docela pobaví, že kromě spodního prádla a hygienických potřeb si děvčata vzala na cestu i vlasový přeliv a osvěžovač vzduchu na záchod.

Na co však bez výjimky všichni valíme bulvy nejvíc, je přihrádka vymezující dobrou polovinu zavazadla, plná alkoholu... A ne jednoho, hned několik druhů, i když samozřejmě v minimalizovaném cestovním balení. Holky vezou sebou kromě toho základního, jako je Fernet a Becherovka, navíc hopsinku, Myslívce a zelenou, pak dokonce dva druhy nějakých koňaků, a k tomu ještě čistý líh a ředidlo. Vedle tvrdého alkoholu je položen jakýsi přenosný mrazící box, v němž po otevření lze shlédnout ještě několik plechovek piva, pár lahví pravého vývozního třetinkového Plzeňského prazdroje, a to vše obložené ledovými nealkoholickými nápoji v plastových i hliníkových obalech. Přecházejí nám oči.

Co nám přijde ale už navýsost nenormální, je, že každý kousek prádla, spreje či lahvičky, má v kabele přesně své jediné možné, milimetrově přidělené místo, kam jenom a právě zapadne, a přeházet to, posunout nebo vyměnit, porušila by se přirozená logika a kontinuita skladu, a už by to nikdo nikdy v životě do tohoto vymezeného prostoru nesložil... A nám žádný svatý nevysvětlí, jak to tam ty ženské mohly všechno naskládat ani teď.

Děvčata přijmou z mých rukou Fernetu, vyjmou z ledničky ledovou Coca-Colu, napijí se jednoho i druhého, moji láhev mi vrátí, a aniž by někomu z nás nabídly svůj nachlazený sortiment, zase ho zpátky puntičkářsky uloží.

Zatím co já stále nemohu vydýchat ten absolutní pořádek v příručním zavazadle, moji přátelé se dohadují zcela o něčem jiném... Podle nenápadných postrků, nadzvedávání obočí, pokyvování hlavou a zavlažování rtů jazykem, je zřejmé, že je zaujal chlast. Uvažují a kují plány, zdali by se nenašla cestička, která by je přivedla místo chlemtání zteplalých, vlastních, průměrných destilátů a tekutin, k možnosti ochutnání nebo dokonce celému požití vybraného, exkluzivního, ošetřeného zboží.

Pro tento účel, jak nám velí zažitá praxe, je nejlepší a nejsnadnější aplikovat na majitele, jenž takové lákavé předměty drží - a zvláště je-li to osoba ženského pohlaví - vtíravou slušnost, hraný obdiv, sexuální zájem a duševní porozumění. Také není od věci stát se po tu dobu zábavným a veselým společníkem. To žádného mladého muže, a k tomu ještě vychovaného v socialismu za všeobecného nedostatku čehokoli - a především kvality všeho druhu zboží samé - nikdo moc nemusí učit.

Tím pádem dokud bude brašna dívek napraná žádanou lihovou látkou, dá se celkem jednoduše předpovědět, kudy se program naší party bude ubírat.

Několik dobře mířených slov a lichotek do ženské osobnosti, z počáteční investicí nemnohého nekvalitního lihového produktu, a během slabé půlhodinky kolem nás proběhne alkoholová smršť, jenž se vůči nám nestaví finančně vůbec náročně. Z obou žen jsme vydyndali, co jsme chtěli, zároveň díky společným přípitkům jsme i je přivedli na naši rozpoznávací úroveň, sblížili jsme se, a ještě si přikrmili svou vlastní opici. Směrem k nám neoddiskutovatelný úspěch. Pro nezávislého pozorovatele se však může jevit výsledek této degustační vichřice jako katastrofální, ač my se cítíme v neskonale nejlepší náladě od té doby, kdy jsme poprvé zasedli do Holmanova auta.

Je půl deváté, autobus pro mírné zpoždění ještě nevyjel a Fanda už sedí v uličce mezi oběma tábory a vyřvává své oblíbené: „Olé, olé, Itáliéééé, Itálié....“ Libor s Jardou jsou na sedačce v sobě zaklesnutí, drží se kolem ramen, čela mají opřená o sebe, a zpívají známou odrhovačku „Kdyby byl Baborov, co jsou Vodňany, dal bych ti hubiček na obě strany...“ Milda, s rukama nad hlavou, když se hlavní zpěváci na chvíli ztiší, nebo než naberou dech, se

jim do zpěvu mísí donekonečna opakovaným refrémem písně „My máme chaloupku v Blatné, ale je nám pRRd platné...“ a vždycky když tento kousek dopěje, začne se sám hystericky smát, a pak jako přeskakující deska znovu v tom samém pokračuje. No a já s Lubošem spočíváme ve velmi družném rozhovoru s oběma rozvernými děvčaty. Předháníme se, kdo řekne lepší fór a sestry jsou tak parádně lízlé, že se smějí úplně všemu, co plácáme a na oplátku se nám, v podstatě neznámým, se vším svěřují.

Ony samozřejmě netuší, že nás ty jejich kecy moc nezajímají, ale že máme srandu z toho, jak jsou namazané, popřípadě doufáme, že se otevrou více i materiálně, a dají nám okusit z dalších utajeným nápojových produktů.

Jenže, aby jim nic nepřišlo divné, musíme stále upíjet i my. A tak je jenom otázka času, kdy ani náš organismus nevydrží stálý přísun destilátu, a jak to v těchto případech chodí, přestane se kontrolovat a funkce omámených poznávacích orgánů převezmou orgány zcela jiné, odolnější, bohužel i primitivnější. Zkrátka náš prvotní záměr - řekl bych čistě someliérský a objevitelský - se v důsledku opilství rychle mění na pouhopouhý rozmnožovací a ukájecí. Jak zní stará známá mužská pravda: když se chlap naleje, přestane přemejšlet mozkiem a začne myslet trenýrkama.

A přesně tohle se děje i mě s Lubošem.... Tím pádem z toho tlustého anděla, co mi Ivča ještě před půl hodinou připomínala, se jako mávnutím proutku stává sympatická boubelka a z jejího odulého ksichtu je rázem roztomile zakulacená tvářička. Také můj přirozený stud je tatam, a i když bych Ivušce teď dokázal říci na rovinu o cokoli z její tašky, raději jí natvrdo říkám, jak se mi líbí a jak mne rajcují její oblé tvary. Té to samozřejmě, jako každé ženě, dělá dobře, a tak mi obratem sděluje, že ani já ji nenechávám chladnou.

Luboš vedle mě je s druhou naondulovanou kráskou ještě dál. Drží Olinu přes uličku za ruku, neustále jí čumí na prsa a na její oprávněné výtky vůči mužům; že jim jde stejně jenom o jedno, a žádný nemůže zcela pochopit citlivou ženskou duši, soucitně příkyvuje a vytrvale jí ubezpečuje, že on takový není. Zároveň té rozhárané ženě ale také pořád nabízí zbytek teplého Fernetu, jenž už nikdo jiný nechce dobrovolně pít, se slovy: „...Tak si dej, aspoň se ti uleví.“

Mezi tím vším se autobus konečně dá do pohybu. Možná bychom si toho, zaujati svými záležitostmi, ani nevšimli, kdyby k nám nahoru nevstoupila sličná průvodkyně a nechystala se pronést uvítací řeč.

„Milí dovolenkáři,“ začne děvče hned po výstupu schodištěm deklamovat, „chci Vás všechny jménem.....“ a dál se nedostane. Jako cizí předmět v mraveništi na sebe okamžitě strhne veškerou pozornost horní šalupy, zvláště pak bujaré skupinky uprostřed veselící se napříč teritoriem.

„...Čabáás kotě, pod' se s námi napít,“ huláká na ní Fanda už vleže z uličky, poté co jí zahlédne.

„JežišmaRRjá nazdááRR kRRáskó,...vožeRR se RRadši se mnou, tyhle kRRávové nic nevydRRžej....“ také Miloš, vyloženě v dobrém rozmaru, zve hostesku mezi nás.

...A následně vypukne v celém horním patře autobusu zmatek, který se promění v stupňující ryk. Totiž kompletně celý náš veselící se kroužek - ženy nevyjímaje - začne průvodkyni vítat hlasitým hlaholem volně přecházející ve smích, ke kterému se kupodivu připojí i valná část do té doby k našemu chování kritických a odtažitých lidí.

Konsternovaná slečna, jenž v žádném případě nečekala tak otevřenou, nesolidární a vulgarizující reakci, co se probere z hlavního šoku, zděšeně vykřikne a normálně zdrhne zpět do přízemí, což vzbudí další, téměř už nekontrolovaný, nával vískání a rachotu.

Především moji přátelé z toho mají obrovskou zábavu, jelikož teď se válí v uličce kromě Frenkýho také Milda, Jára a Olina. Jo dělat průvodkyni na mezinárodních tazích není lehké zaměstnání a kdo si myslí, že se bez práce podívá po světě a ještě za to dostane

zaplaceno, ten se šeredně mylí a brzy narazí. Slabé povahy záhy poznají, že by jim bylo lépe někde v malé kanceláři při donáске kafí svému šefovi - ale to již bývá většinou pozdě.

Když se za několik minut celé patro, i s námi, uklidní, Jarda, který se vrátil z podlahy zpět do své sedačky, mrkne z okna a vyřkne názor, jenž s ním všichni v týmu veskrze sdílíme: „...Pánové, vyjeli jsme z města, myslím, že by se to chtělo vychcat,...jdu shánět hajzl, prej v takovejdech mašinách bejvaj.“

Skoro beze slov se do jednoho zvedneme a ve štrůdlu, jako nějaká stonožka, cupitáme za přítelem do přízemí hledat toaletu. Dole nám nedělá problémy ji rychle nalézt, a také do ní bez váhání ten čelní vstoupí a zbytek se ukázněně rozloží za dveře. Jelikož stojím až na chvostu, mám dost času, než na mne přijde řada, rozhlížet se kolem sebe. Mohu si tak všimnout průvodkyně, která skoro plačky vysvětluje cosi řidiči, přičemž dramaticky mává rukama a ukazuje na podlahu. Několik vteřin na to se rozezvučí autobusem v privátním rozhlase po drátě zpráva.

„Žádáme cestující, aby se chovali po dobu jízdy slušně, neváleli se po zemi a neuráželi zaměstnance cestovní kanceláře. To platí především pro tu partičku mladej frajírku nahoře. Děkuji!...Ehm, ehm,...dále bych vám chtěl sdělit několik základních pokynů na cestu, které je nutné bezpodmínečně dodržovat....! Měla vás informovat tady slečna průvodkyně, ale protože je momentálně indipo....ehm, ehm,..... .inspido... ..prostě se jí udělalo blbě, musím tak učinit za ní já..... Hmmm, ...tak tedy za prvé. Během přepravy budeme stavět přibližně každé dvě, tři hodiny, a proto používejte záchod opravdu,.... zdůrazňuji opravdu - jen v nejnnutnějších případech. Nádrž, která je položena pod WC, má omezenou kapacitu a nedá se během jízdy vyprazdňovat. Tak ještě jednou připomínám,... pánové a dámy,...toaletu jen v nejnnutnějších případech,na to pozor! Domluveno? Děkuji. Za druhé žádám všechny, aby.....,“ a i řidič, jak byl pěkně hlasově rozjetý, skončí ve svém proslovu v tom nejlepší, podobně jako jeho kolegyně průvodkyně před chvílí. V dobře začaté instruktáži ho při nádechu mezi slovy totiž vyruší tlumený, dunivý, vibrující řev, jež přehluší všechny zvuky vůkol.

Jelikož i další cestující poslušně v tichosti naslouchali řidičovým slovům, i oni zůstanou rázem zkoprnělí, nevěda co se děje, čeho je tento zvuk předzvěstí. Šofér pečlivě chvíli špicuje uši, dokonce dá i nohu z plynu, aby už tak tichý motor šel ještě tišeji, a pak vycvičenými smysly neomylně rekognoskuje, odkud toto podivné troubení vychází. Celé osazenstvo autobusu, jako jeden muž, vnímá šoférův pátravý pohled a čeká na jaké části vozu se zastaví. A když se tak stane, následují ho všichni přítomní i v jeho odhalení... Ano ten kravál vychází ze suchého záchodu. Tím pulsujícím místem je kabinka WC, na kterou, a tím pádem i na klátící se postavy za ní, zůstanou civět komplet všichni příslušníci vozidla. Nastává časově neohraničený, jakoby mimogalaktický okamžik pravdy.

Jenže v této mrazivé chvílce, když ještě není nic rozhodnuto, a než kdokoliv stačí odevzdat veřejnosti svůj komentář, jako naschvál do potichlého vozidla vystoupí ze záchodového separé Jarda, a nevěda, že přesně na toto místo jsou zaměřena všechna smyslová čidla každého z cestujících, napůl ještě ohluchlý z toho dávení, oznámí svým nejbližším kamarádům: „... Pánové, právě jsem se pozvracel....!“

Potom dvakrát polkne naprázdno, aby nahonil trochu slin na suché patro, a ještě doplní, „...jo, a prosím vás, v té nádrži bylo ňák málo vody, nebo co, a nestačilo to na pořádný spláchnutí, tak až budete chcát, chčíte na stěny toho hajzlu, aby si potom někdo jako nestěžoval, kdyby tam něco nepatřičného zahlíd,...znáte jaký sou lidi. Jo? Tak dík.“

...Je zajímavé, že v následujících pěti minutách tajfun těch nejsprostších a nejhrubších nadávek vychází z úst žen, do kterých by to podle pěstěného zevnějšku a výstavního oblečení nikdo ani netipoval. Řidič, jenž rázem zapomněl na svůj proslov, i na to, že mu zůstal zapnutý mikrofon před ústy, se zmůže na jediné slovo: „.....PRASATA...!“ jež se i výstižně rozběhne éterem.

Tento výraz největšího hnusu však formanský chlapík pronese viditelně zklamaně - ne výhruzně nebo našťvaně - a počínaje tímto okamžikem se ponoří do několikahodinového ticha a přestane s kýmkoli komunikovat a k čemukoli se vyjadřovat. Možná by se to mohlo někomu zdát od tak zkušeného přepravce slabošské a kapitulační, ale popravdě asi udělá to nejlepší, co může, jelikož soustředěné řízení je to nejrozumnější, čím v těchto těžkých chvílích osádce autobusu nejvíce prospěje.

Ne tak však moji drazí přátelé. Střízlivý člověk by se zastyděl a zalezl někam do kouta, aby nebyl slušným lidem na očích, dokud se na tu ostudu nezapomene, jenže u nás nastane pravý opak. Mezi mými druhy a obyvateli přízemí se rozproude čirá debata.

Roztomile namazaná Ivka, která se jako jediná žena naší akce zúčastnila, vysvětluje svalnatému čtyřicátníkovi, k nelibosti jeho vedle sedící již mírně uvadající manželky, že opravdu neumí nasměřovat svůj čůrek na určené místo ve stěně pisoáru, tudíž ani nemůže uposlechnout Jardovi výzvy, i kdyby sebevíc chtěla.

Jarda se zase hádá s vysokou ohyzdou neurčitého věku těsně za kabinkou, že bramborovou kaši, jenž před chvílí na záchodě znovu vrátil na svět, není na klozetu podobné barvy téměř vidět, tak neví, proč ona z toho dělá tragédii, nadává mu a uráží ho.

Částečně opilý Bagič, kterého opět chytil záchvat slušnosti, se vysoké žirafě neustále za Jaroslava omlouvá větou: „Promiňte vysoká paní, slibuji, že až bude kamarád příště zvracet, dohlédnu, aby blil do pevného obalu...“, a pak ji i odprošuje, aby z této klukovské šlamastiky nic nedělala a nikomu to nehlásila. Když však afektovaná žirávka nebere v potaz žádnou z upřímných Liborových přísah a vysvětlení, a dál vyhrožuje komu všemu, a na jaká místa, si půjde stěžovat, nevydrží to již ani on, a pošle jí jednoduše do prdele. Na můj význačný údiv a seriózní dotaz, kam se podělo jeho vybrané chování, mi stejně prostě odpoví: „...Tam, kam se poděl té slepici rozum.“

Nejméně komunikativní ze všech je Luboš. Stojí uprostřed hloučku žen, výrazy úsporně, ale velmi trefně a s nadhledem, odráží verbální výpady vůči němu, jakoby podobné kousky zažíval denně a ony se mu již zcela omrzely, a při tom jejich jedovatým zrakům ještě nastavuje pózy svého těla, které porůznu mění a střídá. Jednou stojí jako Pepek námořník se zkříženými pažemi na prsou, poté si dá ruce do pasu a točí se v bocích co by valašský ogar, a nakonec třeba dělá zápasníka, jež slaví vítězství zaťatými bicepsy na úrovni hlavy, téměř stejně jako slavný boxer Rocky Balboa,

Doposud nejvýraznější z nás František Moučka se hned po tom převratném kamarádově sdělení před kabinkou smíchy odkutálí do stínu asi tři metry od nás, myslí si nejspíš, že tam bude mít větší klid, aby si mohl rvát hubu a užívat si nerušeně estrády. Ale to se šeredně přepočítá... Narazí tam totiž na abnormálně pruderní a agresivní šedesátnici, pravděpodobně, jak už to bývá, nějakou bývalou funkcionářku ze Svazu žen, a ta ho za stálého pokřikování „dobytku, dobytku,“ píchá deštníkem do slabin a mlátí přes lýtka a vyčítá mu alarmující a úchylné chování, jakoby snad bylo něco nepřírozeného na tom, vyprázdnit si žaludek když je vám špatně, ausgerechnet kdyby to udělal on.

Jediný, kdo z nastalého zmatku profituje je Milda. Bez zájmu veřejnosti a v hluku ztrácejícím se v prostoru, mizí na toaletě a tam poklidně blíže podobně jako jeho soudruh před ním, ale jeho si již nikdo nevšímá ani nenapadá, a toto krákoravé přidušené dávení se jen včleňuje do koloritu zvuků čile diskutujícího kolektivu dálkového autobusu, putujícího směr Itálie.

Jak rychle rozruch nastal, tak rychle i utichl. Přes protesty i předhazované překážky jsme nakonec všichni vykonali potřebu a našli se ve zdraví a pořádku zpět v prvním patře. Jak se kdo na záchodě choval, svědčili už jen zkrvavené oči některých účastníků.

Stejně jako před tím opačným směrem, kráčím i teď poslední úzkou chodbičkou ke svému místu, když ještě před sebou postrkují tlustý zadek Františkův, jenž se stále natřásá pod

záchvaty střídavého řečtání, a doufám, že si zde na svém propachtovaném kousku molitanu konečně trochu odpočinu od předešlých bouřlivých chvil. Než se usadím, vzhlednu ještě do ubíhající krajiny za okny, protože jsem nějak ztratil ponětí, kde že se to vlastně nacházíme a jakou štreku jsme již urazili. Podle vysokých sýpek na obilí poznám Milín. Páni, my jsme patnáct minut a deset kilometrů od Příbrami a už tolik ostudy... Kdyby to mělo pokračovat takovým tempem, nevím, nevím, kde bychom se po dvanáctihodinové cestě ocitli. Nejspíš někde na pranýři. Ještě více rozčarován se chci posadit ve svou pohovku, ale co to, tam už není místo, někdo tam sedí...? Luboš!

„Co děláš vole, šoupli se,“ rozmrzele ho upozorním.

„Hele Vendy, nechceš si předsednout...?“ odvětí kamarád a podívá se na mne bezelstným pohledem.

„Cožé...? A kám,...a proč vůbec...?“ a toto neobvyklé přání mě přivede náležitě do rozpaků.

„Hele, ulož se támhle naproti, k Ivě,...já si tady potřebuju ještě něco zařídit,“ neurčitě naznačí.

Teprve teď se důsledně kouknu vedle parťáka, a i přes počínající šero spatřím, jak se na mne odtud stydlivě culí roztoužená mahagonová hlavinka Olinky... Sakra, ten Luboš fakt neztrácí čas – brouknu si pro sebe, avšak nemaje jiné možnosti, otočím se na patě, jak mi kamarádova prosba velí, a zacílím svůj zájem přiděleným směrem. Tělesně se ještě urovnám před mou novou sedačkou a lehkým poklepem na rameno osoby, která se zde rozvaluje, na sebe upozorním a požádám o místo: „...Em, ehm,...promiň, prej si mám sednout sem.“

„Nazdáár Vášó,...tak jen pojd', pojd',...tady za mne,...tam je to útulnější,“ přivítá mne Iva s pocitem, že jsem zde již delší dobu očekáván, a při tom mě sjede od rozkroku až k hlavě tak vilným pohledem, že ve mně okamžitě hrkne, a začnu tušit blížící se komplikace.

„No nazdar...“, vypadne mi z úst samovolně, jelikož, ač předtím jsem hovořil jinak a jen tak z legrace vychvaloval Ivinu vizáž a rostlost, nikdy v životě by mne nenapadlo, že může dojít od slov k činům, a k tomu ještě tak vbrzku... A teď si nejsem vůbec jist, že již jsem pod tou kulturní úrovní, aby mé rozpoznávací senzory přešly některé nedostatky, nebo naopak přebytky, na těle partnerky, a já dostal všem závazkům se stejnou vervou, s jakou jsem je vyhlašoval.

Pud sebezáchovy začne sám od sebe fungovat, a když mne Iva chytne za ruku, vyjde mi z hrdla poslední výkřik: „...Ježišmarjá klucí,...nechcete si někdo vlízt tady vedle Ivy...?“

Neobvyklá nabídka vyvolá veselí u oslovených, než však stačí třeba jediný z pléna na můj návrh reagovat, zapiští Ivuška přísným hláskem: „Ne, ne, ne,...nic,...zustaňte všichni kde jste,...jen pojd' ty Vašíku, na tebe já čekám,“ a škubne mi rukou, až zalétnu do sedadla, jako přitažený gumou katapultu. Co mi tedy zbývá,... než podřídit se hrubé síle a vyhovět všem rozmařilostem, co budou na mě kladeny... Nakonec zavínil jsem si to sám, kdybych tolik nekecal....

Aby nebyl můj zážitek tak krutý, zbytkem svých seriozních sil se rozhodnu, že bude pro mne nejvhodnější, konzumaci alkoholu ještě více navýšit a tím i zastínit poslední okénka jasné mysli. Chlapci, kteří se otrpali od dolní předzáchodové roztržky, opět rukou Františkovou právě začnou načínat novou láhev ze svých zásob, tentokrát Becherovky, a do písňe „Cesta má přede mnou v dáli mizí, každíčkový kout v srdci mém zabolí....“ jí nechají kolovat po spřátelených osobách. Příležitost je nasnadě.

„Kasteláne, pošli tu flašku taky sem, tady maj lidi taky žízeň...“, hlásím se o trochu pozornosti, jelikož nápoj putoval zatím jen po druhé straně vozidla, jakoby chtěl někdo nás dva z Ivankou z požívání vyřadit.

Fanda zaregistruje mé úpěnlivé zvolání, chvíli ostří zrak mým směrem, a pak prohlásí: „...No vidíš, jak ti to tam sluší, a tys ten flek nabízel jiným,možná bude škoda

měnit se zase nazpátek,“ jen jako mimochodem podotkne, ale litr Becherovky si pro sebe z kruhu vymámí, a ten mi pak i pošle.

„Taky už to nikdo měnit nebude,...my jsme se tak dohodli napořád,“ ofrní se Ivuška nad jeho pochyby, ještě než si stačím prvně loknout, a potom se na mne těsněji naválí.

„Jo tak to promiň, to já nevěděl,...a Luboš s tím souhlasí?“ přitaká jí Fanouš nejvážnějším obličejem, jaký dokáže, ač hlas se mu chvěje a koutky úst mu cukají jako zachycení háčkem nepozorného rybáře, a chce si tuto změnu ověřit u druhé strany.

Jenže jakmile zacílí pozornost na tu část vozu, kde má přebývat přítel Luboš, okamžitě vyprskne, začne se dusit a padá na čtyři do své oblíbené soudky. Všechny pohledy, jenž takto na sebe nabalí, ihned ale oběma ukazováky posílá na křesla, kde před chvílí bylo i moje místo.

Tam, téměř už neidentifikovatelní, v stále hlubší tmě, se zmítají ve víru vášně dvě těla. Luboš sedí obkročmo na klíně Oliny, nohama jí objímá nad obtloustlou prdelí a oba se eskalovaně líbají, že by si z toho kdejaký film pro dospělé, mohl brát inspiraci. Za okamžik Olina, jako ta lépe nastavená a vidoucí, zaznamená, že všechny oči v rozptylu dvou metrů, jsou upřeny na ně dva, trochu se poleká, propustí partnera ze svého objetí, upraví si rozvrkočenou čupřinu a nakvašeně praví: „Co čumíte pitomci,...to jste ještě neviděli dva lidi, který se maj rádi?“

Luboš využije chvilkové pauzy a těžce se vydýchává.

V rachotu osvobozujícího smíchu, jenž po této erotické vložce vypukne u všech mužských diváků, se ke mne Ivka nakloní, a ztišeně, jako to, co nemá být určeno cizím uším, mi vyčítavě zašeptá: „...No vidíš, a ty si se ještě ani nerozhoupal.“

Polykám další a další doušky z láhve Bechera. Frekvenci mezi nimi pořád zkracuji. Destilovaný líh v nápoji na mne stále tvrději působí, což si také přeji, a již pomalu nejsem sto vnímat čas, osoby ani řeč v okolí. Jakoby z dálky ke mně doléhá halalí a zpěv kamarádů, do kterého se už nesnažím zapojovat... Chci zůstat ve svém imaginárním světě, který je mi vstřícný, milý a plní všechny mé tajné tužby a přání. Jenom se mi zdá, že mám v sedačce méně a méně místa. Skoro už nemohu volně dýchat

Autobus si to štrykuje po asfaltové silnici - pro mě neznámo kam - a já nametený jak zákon káže, objímám ženštinu vedle mne sedící a šeptám jí do ouška zamilované verše, které mne samy od sebe v tuto chvíli napadají: „Růžičko má nejdražší,/ ukaž mi své závaží,/ které tíží tvoji hrud’./ dotykem mou vášeň vzbud’....!“

Milovanou bytost něžně hladím po těle a promile alkoholu v krvi způsobuje, že mne to i docela baví. Jenom kdyby mi žaludek nevyváděl takové přemety. Má fantazie pracuje na plné obrátky a právě si představuji, že vedle mě sedí Eva Vejmělková a já se snažím podle toho i tak chovat a mluvit: „Snad protože jsi ze zámku,/ snad pro tvůj šampón z heřmánku,/ dřív než budeš vdaná,/ chtěl bych ti do džbánku,/ pro pivo chodit k Beránku,/ má písťalko ufoukaná...!“

„...Ach Vašíku, ty jsi tak romantickéj, takhle se mnou ještě nikdo v životě nemluvil,“ jihně mi v náručí stokilový kolos.

Nenechám se rozptylovat tlust’ochovým žvatláním ve vyvolaném vzrušení a obě ruce dál jezdí po rozlehlém těle. Velká tma a vypité destiláty pro mě úplně stírají rozdíly mezi Ivou a Evou. Právě se má pravá ruka boří do velkého pevného řadra a tvrdě ho masíruje, abychom si oba co nejvíce užili.

„Vejš, vejš, vejš,“ vzdychá mi diva nesmyslná slova do ucha.

Nedbám toho a s plnou vervou ve své práci pokračuji.

Jenže znovu: „..... Vejš, vejš...!“

„Co furt sakra vejš?“ trochu nakvašeně se táži, rozloben, že mě pořád někdo ruší v mém dokonalém prožitku.

„No ruku...!“

Pořádně se rozhlédnu, což není ve tmě a ve stíněném prostoru nijak lehké, kde celou dobu pracovala má paže, a opravdu..... Místo zduřeného prsa jsem všechen čas poctivě hnětl velkou pneumatiku špeku na břicho....!?

„Kurva, kdo se v tom má vyznat...?“ nahlas vykřiknu v rozrušení.

Mezi krkem a stydkou kostí Ivíka se totiž nachází pět, možná i šest, sádelnatých obručí, nerozeznatelných podle velikosti a tvrdosti od sebe.

Ivča se kupodivu neurazí, vezme mou končetinu a sama si ji přiloží na to pravé místo. Já se uklidním a s nezměněným elánem pokračuji dál ve výkonu, tam kde jsem přestal.

Když mě počnou chytat křeče do dlaně, přidám ještě několik dalších osvědčených sexuálních fint vyzpůsobovaných v českých filmech na českých hercích. Zvláště žužlání ucha mi jde. Ovšem jen do té doby, než kousnu do bižuterní náušnice a rozdrtím část emajlového ornamentu, který pak musím nenápadně vyplivovat za sedačku.

I když nastalé chvílky mi nejsou nijak nepříjemné, přes všechno snažení se začne dostávat fyzická i mentální únava mého energetického fondu, jelikož žádná z jeho kapacit není nevyčerpatelná. Uvelebím se v měkkých obláčcích partnerčina těla a v hlavě mi běží scéna z filmu „Fontána pro Zuzanu“, jak se krásná Eva Vejmělková svléká na hausbótu za zády svého chlapce a ukazuje mu ty své mladé, velké dudy... Jako tenkrát - když jsem ten muzikál z kamarády prvně viděl a chtěli jsme všichni kluci být na hercovo místě - tak i teď po něčem takovém prahnu. Společně s Vašo Patejdlem si potichu zpívám: „Ak něsi moja, potom něviem čia si, máš peknú tvár a hrozně dobré vlasy, za tisíc dotykou, postačí jediný, skúžme byť obaja, vinný aj bez viny.....óó...óó ...óó,“

....Ticho,...tma,...nevím,.....že by už,.....spánek?.....